

Missatge del Gran Cabdill Seattle al president dels Estats Units d'Amèrica l'any 1855

Nosaltres som una part de la Terra

El Gran Cap de Washington ens envià un missatge dient que desitjava comprar la nostra Terra.

El Gran Cap també ens envià paraules d'amistat i de bona voluntat. Això és un gest amistós per part seva ja que sabem que ell no necessita la nostra amistat.

Però considerarem la seva oferta perquè sabem que si no la hi venem potser vindrà l'home blanc amb les seves armes i s'apoderarà de la nostra Terra. Qui pot comprar o vendre el cel o l'escalfor de la Terra?

No ens ho sabem imaginar, si nosaltres no som amos de la frescor de l'aire, ni de la lluïssor de l'aigua. Com podria comprar-nos-la, ell? Mirarem de prendre una decisió.

Segons el que digui el Gran Cabdill Seattle, el Gran Cap de Washington pot deixar-ho córrer, de la mateixa manera que el nostre germà blanc, en el transcurs de les estacions, pot deixar-ho córrer.

Les meves paraules són com les estrelles, mai no s'extingeixen. Cada part d'aquesta Terra és sagrada per al meu poble, cada agulla brillant dels avets, cada plata de sorra, cada boira en el bosc fosc, cada clariana del bosc, cada insecte brunzidor, és sagrat per al pensar i el sentir del meu poble. La saba que puja pels arbres duu el record del Pell-Roja.

Els morts del blanc obliden la Terra on van néixer quan desapareixen per anar a vagar a les estrelles. Els nostres morts no obliden aquesta meravellosa Terra, ja que és la mare del Pell-Roja. Nosaltres som una part de la Terra i ella és una part de nosaltres. Les flors oloroses són les nostres germanes, el cérvol, el cavall, la gran àguila, són els nostres germans. Les altures rocalloses, les praderies suaus, el cos ardorós del poltre i de l'home pertanyen tots a la mateixa família.

El cap Seath'tl als 80 anys.

Per això, quan el Gran Cap de Washington ens va fer saber que volia comprar la nostra Terra, exigia massa de nosaltres.

El Gran Cap ens comunicava que volia donar-nos un lloc on poguéssim viure còmodament. Ell seria el nostre pare i nosaltres seriem els seus fills. Però serà possible, això, alguna vegada? Déu estima el vostre poble i ha abandonat els seus fills rojos.

Ell ha enviat màquines per ajudar l'home blanc en el seu treball i construeix per a ell grans pobles. Ell fa que la vostra gent sigui cada cop més poderosa, dia rere dia. Aviat envaireu la Terra com rius que es desborden des de gorges muntanyenques a causa d'una pluja inesperada.

El meu poble és com un corrent desbordat, però sense retorn. No, nosaltres som de races diferents. Els nostres fills no juguen plegats, i els nostres ancians no conten les mateixes històries. Déu us és favorable i nosaltres som com orfes.

Meditarem sobre la vostra oferta de comprar-nos al Terra. No serà fàcil perquè aquesta Terra és sagrada per a nosaltres.

Ens sentim alegres en aquest bosc. No sé perquè, però la nostra manera de viure és diferent de la vostra.

L'aigua cristal·lina que brilla en rierols i rius no és tan sols aigua sinó la sang dels nostres avantpassats. Si us venem la nostra Terra heu de saber que és sagrada. I que els vostres fills aprenguin que és sagrada i que tots els reflexos passatgers de les aigües clares són els fets i les tradicions que refereix el meu poble.

El murmurí de l'aigua és la veu dels meus avantpassats. Els rius són germans nostres, ells ens apaguen la set. Els rius porten les nostres canoes i alimenten els nostres fills.

Si venem la nostra Terra heu de recordar i ensenyar als vostres fills que els rius són germans nostres -i vostres-, i que des d'ara haureu de donar els vostres béns als rius, com també a altres germans vostres.

Els pell-roja sempre s'han apartat de l'exigent home blanc, igual com la boira del matí cedeix, en les muntanyes, davant el sol naixent. Però les cendres dels nostres avantpassats, llurs tombes, són Terra santa, i per això aquests turons, aquests arbres, aquesta part de la Terra ens són sagrats.

Sabem que l'home blanc no entén la nostra manera de pensar.

Per a ell, una part de la Terra és igual que qualsevol altra, ja que ell és un estrany que arriba de nit i s'empara d'allò que necessita de la Terra.

La Terra no és la seva germana sinó la seva enemiga. I quan l'ha conquerida, torna a cavalcar.

Abandona la tomba dels seus avantpassats i tant li és. Roba la Terra dels seus fills, i res no li importa. Oblida les tombes dels seus pares i els drets de la naixença dels seus fills. Tracta la seva mare, la Terra, i el seu germà, el Cel, com si fossin coses que es poden comprar i arrabassar, i que es poden vendre, com ovelles o perles brillants.

Famolenc, s'empassarà la Terra i no deixarà res, tan sols un desert.

No ho sé, però la nostra forma de ser és diferent de la vostra.

La vista de les vostres ciutats fa mal als ulls del Pell-roja. Potser perquè el Pell-roja és un salvatge i no ho entén.

No hi ha cap mena de silenci en les ciutats dels blancs, no hi ha cap lloc on es pugui sentir créixer les fulles de la primavera i el brunzit dels insectes.

Però tal vegada només ens fa mal a les orelles. Què és la vida si no es pot sentir el crit solitari del siboc o el raucar de les granotes quan es fa de nit en el llac?

Jo sóc un Pell-roja i no ho entenc.

L'indi pot sentir la suau remor del vent que bufa sobre la superfície del llac, i l'alè del vent net per la pluja matinal o carregat de la fragància dels pins.

L'aire té un gran valor per al Pell-roja, ja que totes les coses participen del mateix alè: l'animal, l'arbre, l'home, tots participen del mateix alè.

L'home blanc sembla no parar esment en l'aire que respira, a semblança d'un home que és mort des de fa dies i no sent la fetor.

Però si us venem la nostra Terra, no oblideu que per a nosaltres l'aire té un gran valor, que l'aire comparteix el seu esperit amb tota vida. El vent va donar als nostres pares el seu primer alè i rep el seu darrer sospir. I el vent també insuflarà la vida als nostres fills. Si us veníem la nostra Terra hauríeu de tenir-ne cura com un tresor, com un lloc on també l'home blanc sàpiga que el vent bufa suaument sobre les flors de la praderia.

Jo sóc un salvatge i és així com entenc les coses. He vist mil bisons putrefactes, abandonats per l'home blanc. Els van matar des d'un comboi que passava.

Jo sóc un salvatge i no puc comprendre com el cavall de ferro que treu fum és més poderós que el bisó, al qual només matem per tal de conservar la vida.

Què és l'home sense animals? Si tots els animals desapareguessin, l'home també moriria per la gran solitud del seu esperit.

Allò que esdevé als animals després també esdevé als homes. Totes les coses estan estretament unides.

Allò que esdevé a la Terra també esdevé als fills de la Terra.

Heu d'ensenyar als vostres fills que el sòl que tenen sota els peus conté les cendres dels nostres avantpassats.

Per tal que respectin la Terra, expliqueu-los que la Terra conté les ànimes dels vostres avantpassats. Ensenyeu als vostres fills allò que nosaltres ensenyem als nostres: que la Terra és la nostra mare.

Allò que esdevé a la Terra esdevé també als fills de la Terra. Quan els homes escupen a la Terra, s'escupen a ells mateixos. Nosaltres sabem que la Terra no pertany als homes, sinó que l'home pertany a la Terra. Això ho sabem molt bé. Totes les coses estan unides entre elles, com la sang que uneix una mateixa família. Tot està unit.

Allò que esdevé a la Terra esdevé també als fills de la Terra.

L'home no va crear el teixit de la vida, tan sols n'és un fil. Allò a aquest teixit us ho feu a vosaltres mateixos. No, el dia i la nit no poden viure plegats.

Els nostres morts continuen vivint en els dolços rius de la Terra i retornen amb el pas suau de la primavera, i la seva ànima va amb el vent, que bufa arrissant la superfície del llac.

Considerarem la possibilitat que l'home blanc que compri la Terra.

Però el meu poble pregunta: què és el que vol l'home blanc? Com es pot comprar el cel, o l'escalfor de la Terra. o la velocitat de l'antílop?

Com us podem vendre aquestes coses, i com podeu comprar-les? És que per ventura podeu fer el que vulgueu amb la Terra, tan sols perquè un Pell-roja signi un tros de paper i el doni a l'home blanc?

Si nosaltres no posseïm la frescor de l'aire, ni la lluïssor de l'aigua, com ens ho podreu comprar?

És que, per ventura, podeu comprar els bisons quan ja n'heu mort el darrer?

Considerarem la vostra oferta. Sabem que si no us la venem vindrà l'home blanc i s'empararà de la nostra Terra. Però nosaltres som uns salvatges.

L'home blanc, que a l'encaç del poder, ja es creu que és Déu, a qui pertany la Terra. Com pot un home apoderar-se de la seva mare?

Considerarem la vostra oferta de comprar la nostra Terra.

El dia i la nit no poden viure plegats.

Considerarem la vostra oferta d'anar a una reserva. Volem viure a part i en pau, tant ens fa on passarem la resta dels nostres dies.

Els nostres fills veuran als seus pares submisos i vençuts. Els nostres guerrers estaran avergonyits.

Després de la derrota passaran els dies en la folgança i s'enverinaran el cos amb menjars dolços i begudes fortes.

Tant ens fa on passarem la resta dels nostres dies.

Ja no en queden gaires, tan sols unes quantes hores i un parell d'hiverns i no quedarà cap fill de la gran nissaga que en altres temps va viure en aquesta Terra i que ara, en petits grups, viu dispersa pel bosc i gemega sobre les tombes del seu poble, que en altre temps fou tan poderós i ple d'esperança com el vostre.

Però per què ens hauríem d'afligir per la desaparició d'un poble? Els pobles estan formats per homes. És així.

Els homes apareixen i desapareixen com les ones del mar. Ni tan sols l'home blanc, el Déu del qual camina al seu costat i parla amb ell com l'amic a l'amic, pot alliberar-se del destí comú. Potser serem germans, esperem veure-ho.

Tan sols sabem una cosa -que potser algun dia l'home blanc també descobrirà-, i és que el nostre Déu és el mateix que el seu. Vosaltres potser us penseu que el posseïu -igual que intenteu posseir la nostra Terra-, però no podeu. És el Déu de tots els homes, tant dels Pells-roja com dels blancs. Ell estima molt aquesta Terra o el qui atempta contra ella menysprea el creador.

També els blancs desapareixeran, i potser abans que altres estirps.

Continueu contaminant el vostre llit, i una nit morireu en la vostra pròpia caiguda. Però en desaparèixer, brillareu amb el foc del Déu poderós, que us va dur a aquesta Terra i us va destinar a dominar el Pell-roja en aquesta Terra.

Aquest destí és per a nosaltres un enigma. Quan tots els bisons hagin mort, els cavalls salvatges hagin estat domesticats i el racó més secret del bosc estigui envaït pel soroll de molts homes i la visió dels turons estigui embrutada pels fils parlants, quan desaparegui el bosc espès i l'àguila se n'hagi anat, això significarà dir adéu al poltre veloç i a la cacera.

El final de la vida i el començament de la supervivència. Déu us concedí el domini sobre els animals, els boscos i els Pell-roja per un determinat motiu i aquest motiu és un enigma per a nosaltres.

Tal vegada ho podríem comprendre si sabéssim què és el que somia l'home blanc, quins ideals ofereix als fills en les llargues nits d'hivern, i quines visions li bullen a la imaginació i guien els seus passos per al dia de demà.

Però nosaltres som salvatges, i els somnis de l'home blanc ens estan amagats, i perquè ens ho estan, seguirem el nostre propi camí.

Puix, abans de tot, nosaltres estimem el dret de cada ésser humà a viure tal com desitja, encara que sigui d'una manera molt diferent de la dels seus germans. No és gaire el que ens uneix.

Considerarem la vostra oferta. Si l'acceptem, serà tan sols per assegurar-nos la reserva que ens heu promès. Potser allà podrem acabar els pocs dies que ens queden vivint a la nostra manera.

Quan l'últim Pell-roja d'aquesta Terra desaparegui i el reu record sigui solament l'ombra d'un núvol que travessa la planúria, encara serà viu l'esperit dels meus avantpassats en aquestes ribes i aquests boscos.

Puix ells estimaven aquesta Terra com el nadó estima el batec del cor de la seva mare. Si us arribem a vendre la nostra Terra, estimeu-la com nosaltres l'hem estimada.

Tingueu cura d'ella, com nosaltres n'hem tingut, i conserveu el record d'aquesta terra tal com us la lliurarem.

I amb totes les vostres forces, el vostre esperit i el vostre cor, conserveu-la per als vostres fills, i estimeu-la, tal com Déu ens estima a tots. Hi ha una cosa que sabem, que Déu és el mateix Déu.

Aquesta Terra és sagrada per a Ell. Ni tan sols l'home blanc es pot deslliurar del destí comú.

Potser som germans. Esperem veure-ho.